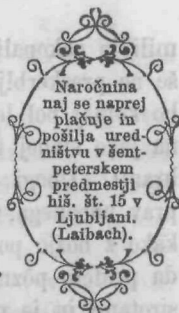

VERTEC.

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1872.

Leto II.

erž mlatiči mi vstanite,
Delo berž da gre spod rok!
Cepce v roke kar vzemite,
Vdarte: pika poka pok!

Ti obračaj, jaz bom stresal,
Jože zmetaj v kot širok!
Tone cepce bo navezal,
Kmal' bo: pika poka pok!

Pridni mlatiči.

Ječmen, rež, pšenica zveta,
Ajda in sočivja strok
Dobro obdaruje kmeta;
Urno: pika poka pok!

Ko se vse bo dokončalo
Cepce veržemo iz rok!
In zapeli Bogu hvalo,
Srečni: pika poka pok!

Šim. Punc̃ah.

Ne zapustite ubogih sirot.

(Iz hervlašćine prevel I. T.)

Družina nekega revnega učitelja na kmetih je sedela okoli mize. Večerja je bila že na mizi, toda niti otrokom niti materi se ni poljubilo jesti. Večkrat so pogledovali na vrata, kakor da bi koga pričakovali.

„Sam Bog si ga védi, kje je zopet zaostal ta človek,“ rečejo mati ter nejevoljno premaknejo prazni stol, ki je bil pripravljen za očeta. „Že se bliža noč, otroci mi so zaspani, a njega ni. Pač ne bode drugače, pustiti mu bodem morala nekoliko večerje.“

Bilo je zjutraj na vse zgodaj, da je šel učitelj k pogrebu svojega prijatelja, soseda in tovarša, v bližnjem fari, pa se še ni povrnil domú. Ravno ko so mati otrokom porazdelili juho, odpró se vrata in oče stopijo v sobo.

„Dober večer, ljubi oče!“ zavpijejo otroci, položijo žlice na stran ter mu veselo hité naproti. Vsak bi bil rad prvi pozdravil in poljubil dobrega očeta; še celó najmlajše detetce v naročji matere je stezalo svoji šibki ročici proti njemu.

Oče so pa bili žalostni in blédi.

„Mráz ti je, gotovo si se prehladil,“ rečejo skerbna mati. „Kje si vendar bil tako dolgo?“

„Oh žena,“ vzdihne učitelj, „žalosten je bil današnji dan zame; spre-